

ת"פ 33473/05/13 - מדינת ישראל נגד מאיר מרדכי גולדנברג

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33473-05-13 מדינת ישראל נ' גולדנברג
תיק חיצוני: 183042/2012 איילון

בפני	כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מאיר מרדכי גולדנברג

החלטה

לפניי בקשת לפסיקת הוצאות הגנה למבקש לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), הואיל וזוכה מכתב האישום המיוחס לו.

כתב האישום בענייניו של המבקש ייחס לו עבירה של הפרת צו פיקוח לפי סעיף 22 (א) לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, תשס"ו-2006, בכך שבשני ארועים הפר את האיסור המוטל עליו מכוח צו פיקוח שהוצא בעניינו.

ביום 26.2.14 בתום פרשת התביעה, קיבלתי את טענת הסנגור כי אין להשיב לאשמה ביחס לאירוע השני המתואר בכתב האישום, ובמסגרת הכרעת הדין זוכה המבקש מאירוע זה. לגבי האירוע הראשון, הושלמה שמיעת הראיות, והמבקש זוכה מחמת הספק.

לטענת הסנגור מתקיימים התנאים הקבועים בע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל** (להן: "**עניין דבש**") המצדיקים פסיקת הוצאות הגנה למבקש, בשל היעדר תשתית ראייתית לביסוס האישומים והמנעות מחקירת עדים חיוניים. כמו כן טען כי האשמה אשר יוחסה למבקש מעצם כניסתו לבית חב"ד היא מופרכת לאור היעדר איסור לעשות כן.

המאשימה בתגובתה טענה כי עובר להגשת כתב האישום שקלה את הראיות בכובד ראש, כך שהחלטה על הגשת כתב האישום התקבלה בתום לב ובסבירות, זאת ביחס לשני האירועים המתוארים בכתב האישום. המאשימה פירטה את הראיות עליהן ביססה החלטתה, והפנתה בין היתר לראיות שלא הוגשו כמוצגים במסגרת ההליך. המאשימה הדגישה כי המבקש נמנע ממסירת פרטים ונתונים שהתבררו כחיוניים לגרסתו, ולפיכך הוא האחראי הבלעדי לעלויות בהן נשא כתוצאה מניהול ההליך.

סעיף 80(א) לחוק העונשין, קובע:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה..."

בעניין דבש, נקבע כי על מנת לבקש מבית המשפט הוצאות הגנה ופיצוי לפי סעיף זה, על המבקש לעבור שלוש משוכות: הראשונה, המהווה תנאי סף לתחולתו של הסעיף, היא זיכוי של הנאשם. השנייה, היא הוכחת אחת משתי עילות הזכאות המצוינות בסעיף: עילת היעדר יסוד לאשמה או עילת הנסיבות האחרות המצדיקות זאת. המשוכה השלישית, היא שכנועו של בית המשפט כי המקרה המסוים שלפניו, מצדיק החזר הוצאות ופיצוי.

אשר לעילה של היעדר יסוד לאשמה, זו נבדקת מנקודת מבטה של המאשימה עובר להגשת כתב האישום. כך, אם היה למאשימה יסוד להניח כי התשתית הראייתית תוביל להרשעה, ועל יסוד תשתית זו הוגש כתב האישום, הרי שלא ניתן לקבוע שלא היה יסוד לאשמה גם אם ההליך הסתיים בזיכוי. ודוק, בחינת התשתית הראייתית אינה מוגבלת לראיות שהוצגו במהלך המשפט, אלא נעשית על סמך הראיות שהיו בידי התביעה לצורך הכנת כתב האישום (ע"פ 425/88 **בדיר נ' מדינת ישראל**). אשר לעילת ה"נסיבות האחרות", מדובר בעילה כללית, שניסוחה מותר שיקול דעת לבית המשפט לקבוע אם חלות נסיבות המצדיקות פיצוי, כשכל מקרה נבחן לגופו. בגדר נסיבות אחרות נכללות: רשלנות של הגוף החוקר, העללת עלילות שווא, החלטה להעמיד לדין אשר נעשתה בזדון וממניעים שאינם כשרים, ועוד. לעומת זאת, מקום בו התנהגות נאשם עוררה חשד נגדו או מקום בו בהתנהגותו הקשה על חקר האמת, לא יתקיימו בדרך כלל נסיבות המצדיקות פיצוי.

מן הכלל אל הפרט

התנאי הראשון בדבר זיכוי הנאשם התקיים במקרה שבפניי. משכך יש לבחון כעת האם לא היה יסוד לאשמה או שמתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

בכל הנוגע לארוע הראשון ממנו זוכה בסופו של דבר המבקש מחמת הספק, הרי שזיכוי מבוסס לא מעט על ראיות שמקורן בעדי ההגנה, ובטרם העידו האחרונים, הייתה למאשימה תשתית ראייתית מספקת לביסוס כתב האישום, ואף הסנגור שהיה מודע לכך לא טען כי אין להשיב לאשמה. את פרטיהם של מי שעיימם שוחח המבקש, שהיו על פי החשד קטינים, לא מסר המבקש במהלך החקירה הגם שהתבקש. המבקש בהקשר זה הכשיל את בירור האמת, כשאילו היה משתף פעולה עם גורמי החקירה, יתכן שהיה נחסך ממנו אישום זה. לא מצאתי בעובדה שלא נחקר מר מעתוק כדי להוביל למסקנה שונה. משכך, החלטת המאשימה להגיש כתב אישום נגד המבקש בכל הנוגע לארוע הראשון הייתה מבוססת על תשתית ראייתית ולא לקתה באי סבירות או הושפעה ממניעים זרים, כך שלא מתקיימות נסיבות המצדיקות פיצוי למבקש.

אשר לארוע השני, ביחס אליו קבעתי בתום פרשת התביעה כי לא נדרשת תשובת המבקש. בתגובתה לבקשה הציגה המאשימה עובדות וראיות נוספות שהיו ברשותה, ואשר לא הוצגו או לא התקבלו כמוצג קביל במהלך המשפט (נספחים ד' ה' ו'). נתונים אלה היוו חלק בלתי נפרד מהנתונים שעמדו בבסיס ההחלטה על הגשת אישום ביחס לארוע השני. עיון בנתונים אלה מעלה כי עובר למועד הארוע השני ניתנה החלטה של בית המשפט ביחס לחוקיות הוראת קצין הפיקוח שאסר על כניסת המבקש למקום. נתון זה לא הובא בפני בית המשפט במהלך הראיות. בנוסף, מקובלת עליי טענתה של המאשימה שלא ידעה שקצין הפיקוח לא ראה בעיניו את המעשים שיוחסו למבקש, ומעיון בהודעתו שהוצגה עולה שנתון זה לא עלה בבירור מההודעה. אותם דברים נכונים גם ביחס לתמונות שנמסרו על ידי קצין הפיקוח ורק בעדותו התברר שלא צילמן. אכן, העובדה שהיו קציני פיקוח נוספים בשטח שלא נחקרו הייתה ידועה למאשימה, אך היות שהמאשימה סברה בטעות כי קצין הפיקוח יוכל להעיד ממקור ראשון על הארוע ולהכשיר את התמונות, אין בעובדה שלא דרשה השלמת חקירה כדי לבסס נסיבות המצדיקות פיצוי. כעולה מן המקובץ, לא התרשמתי כי התנהלות המאשימה בהקשר לארוע השני חרגה, לכל היותר, מטעות בניהול ההליך שנעשתה בתום לב.

סוף דבר

לאחר שבחנתי את הבקשה ואת תגובת המאשימה, ובהתחשב בחומר הראיתי, בהלכה הפסוקה, בהתנהלות המבקש ובהשתלשלות האירועים בתיק זה, הגעתי למסקנה כי לא מתקיימות בעניין זה נסיבות המצדיקות השתת פיצוי והוצאות הגנת המבקש על חשבון המדינה.

בשולי הדברים ולמעלה מן הצורך אעיר כי טענות המאשימה ביחס להיקף הפיצוי והוצאות ההגנה, בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין והתקנות, ואופן הוכחת מרכיבים אלה, מקובלות עליי במלואן.

אשר על כן אני דוחה את הבקשה.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ד, 25 מאי 2014, בהעדר הצדדים.